

ἀποθρούλι τό, Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. θρούλι.

Συνήθως πληθ., μικρὰ θρύμματα τυροῦ συλλεγόμενα ἀπὸ τὰ τυροβόλια μετὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ τυροῦ.

ἀποθρύβω Πόντ. (᾽Οφ. Σαράχ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποθρύπτω.

Ἐκτρίβω, ἀποσπῶ τοὺς σπόρους ἀραβοσίτου ἀπὸ τοῦ στελέχους.

ἀποθυμᾶζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποθυμιῶ.

Προσπαθῶ νὰ ἀπομακρύνω κακόν τι διὰ τοῦ θυμιάματος, οἶον νόσον, βασκανίαν κττ. Πβ. ἀποκαπνίζω.

ἀποθυμαίνω Κύπρ. ποθυμαίνω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. θυμός.

Ἀφίνω τὴν ὀργὴν μου νὰ ἐκφύγῃ, ξεθυμαίνω: Πειρά-
ξεις τον ἐσὸν τῶν ποθυμαίνει πάνω μου. || Ἄσμ.

Λαλεῖ του, πίσω πεθ-θερέ, τῶν τὸ σπαθὶν μου κόφκει.

— Ἐδεῖ θρούμπους τῶν ἀρκόδ-δινους, δῶσ' του νὰ ποθυμάνῃ.

Τῶν ἡ φούχτα μου μὴν-λόδρωσε τῶν ἐν μπορ' ἀποθυμάνω.
Συνών. ἀποθυμανίσκω, ἀποθυμώνω, ξεθυμαίνω.

ἀποθυμᾶμαι Κάρπ. ἀποθυμοῦμαι Γβλαχογιάνν.
Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 58

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. θυμᾶμαι.

Ἐνθυμοῦμαι, διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ μου ἐνθ' ἄν.: Ἦταν
ὁ ἥλιος ἄκαρδος ποῦ τόσο ἀργὰ σ' ἀποθυμήθηκε Γβλαχο-
γιάνν. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἦ μῆλα ροοκόκκινα 'ς τὸ μαχραμᾶ ἐμένα
σοῦ πέμπω, χαδεμένη μου, ν' ἀποθυμᾶσ' ἐμένα
(ἦ = δύο, ἐμένα = δεμένα) Κάρπ.

ἀποθυμανίσκω ἀμάρτ. ποθυμανίσκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθυμαίνω καὶ τῆς καταλ. -ίσκω. Διὰ
τὸν σχηματισμὸν πβ. πεθαίνω-πεθανίσκω κττ.

Ἀποθυμαίνω, ὁ ἰδ.: Ἀν δὲ σὲ δέρω, ἐν ποθυμανίσκω.

ἀποθυμίδα ἡ, ἀμάρτ. ποθυμίδα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθυμίζω, παρ' ὁ καὶ ποθυομίζω,
καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Σιωπηρὰ ἐξόργισις καὶ ἀποχώρησις, θυμός, ἰδίᾳ ἐπὶ
παιδίων: Ποθυμίδα ἔχομε πάλι ἀπόψε. Ἦ ποθυμίδα
δου βαστᾷ καὶ δέκα μέρες.

ἀποθυμίζω ἀμάρτ. ἀποθυμίζω Κρήτ. ἀποθυμίζω
Κρήτ. ἀποθυμίζω Κρήτ. ποθυμίζω Κρήτ. ποθυ-
μίζω Κρήτ. ἀποθυμοῦ Κρήτ. ποθυμᾶν Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. θυμίζω, περὶ οὗ ἰδ.
ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 20 (1908) 582. Ἐν Ἐρωτοκρ. ἀπο-
θυμῶ καὶ ἀποθυμίζω.

1) Θυμώνω καὶ ἀποχωρῶ, δυσανεστοῦμαι, ἰδίᾳ ἐπὶ
παιδίων ἀποποιουμένων νὰ παρακαθίσουν εἰς τὸ γεῦμα
ἢ νὰ δεχθοῦν τι προσφερόμενον Κρήτ.: Μὴ τζῆ τὸ πολυλές,
γιατὶ θὰ ποθυμώσῃ πάλι καὶ δὲ θὰ φάῃ. Ἐποθυμῶσε καὶ
ἐσηκώθηκε κ' ἐμίσησε. || Παροιμ.

Τί τὸ μέλει τὸ βοννὸ | πῶς θ' ἀποθυμίσῃ ὁ λαγός;
βοσκαρὰ καλὴ θὰ βγάλῃ | καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ πάλι
(ἐπὶ ὑπαλλήλου καὶ ἐργάτου παραπονουμένου ἢ ἀποσυρο-
μένου τῆς ἐργασίας, ἔπειτα δὲ ἐπιζητοῦντος νὰ ἐπανέλθῃ)
Κρήτ. || Ἄσμ.

Μὰ γιὰ μὲν ποθυμῶσε κ' ἤκατσε 'ς τὸ πεζούλλι;
σῆκω νὰ πιάσῃ 'ς τὸ χορό, καρναῖο μου ζουδούλλι
(καρναῖο = κόκκινος) Κρήτ. 2) Καθόλου, ὀργίζομαι ἄνευ
ἀποχωρῶντος λόγου Εὐβ. (Στρόπον.)

Συνών. χολιάζω.

ἀποθυμώνω ἀμάρτ. ποθυμών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. θυμώνω.

Ἀποβάλλω, παύω τὸν θυμὸν μου. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀποθυμαίνω.

ἀποθυμωτὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. ποθυμωτὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποθυμωτός.

Μετὰ θυμοῦ, ὀργίλως: Ἄσμ.

Ἐπολογήθην τῶν εἶπεν, ποθυμωτὰ λαλεῖ του,

λαμπρὸν νὰ π-πέσῃ 'ς τ' ἄσπρα σου τῶν ἄζινα 'ς τὰ καρσά σου.
(καρσά = χρήματα).

ἀπόθωμα τό, Κέρκ. Παξ. ἀπήθωμα Ἄνδρ. Κέρκ.
ἀπήθουμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πληθ. ἀποθώματα Μακεδ.
(Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθώνω, παρ' ὁ καὶ τύπ. ἀπηθώνω.

1) Ἀπόθεσις, ἀσφαλὴς τοποθέτησις πραγμάτων τινος
Κέρκ. Παξ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὸν κακκάβ' θέλ' ἀπήθουμα
νὰ μὴν πέσ' Αἰτωλ. Συνών. ἀποθώμος. 2) Ὑψωμά τι
παρὰ τὴν πηγὴν ὅπου ἀποθέτουν τὰ σταμνία μετὰ τὴν
ὑδρευσιν διὰ νὰ ἀναλάβουν ἐκεῖθεν ἐπὶ τοῦ ὤμου Ἄνδρ.
Πβ. ἀποθέστρα. 3) Πληθ., τὰ ἀλευροδοχεῖα τοῦ
ὑδρομύλου Μακεδ. (Καταφύγ.)

Πβ. ἀπόθεμα.

ἀποθωμός ὁ, ἀμάρτ. ἀπηθωμός Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθώνω.

Ἀπόθωμα 1, ὁ ἰδ.

ἀποθώνω Κέρκ. Παξ. — Λεξ. Μπριγκ. ἀποθώνου
Ἦπ. (Πάργ.) Σκῦρ. ποθώνω Κέρκ. — Κθεοτόκ. Βιργιλ.
Γεωργ. 13 ποθώνου Ἦπ. ἀπηθώνω Ζάκ. Ἦπ. Κέρκ.
Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπ. (Βυτίν. Σουδεν. Τρίκκ. κ. ἄ.) Σκίαθ.
— ΔΣολωμ. 153 καὶ 274 πηθώνω Ἰθάκ. Κεφαλλ. Πελοπ.
(Βυτίν. Καλάβρυτ. Ναύπλ.) ἀπ'θώνω Στερελλ. (Κλών.)
ἀπ'θώνου Ἦπ. (Τζουμέρκ. κ. ἄ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Σάμ. Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) π'θώνου Ἦπ. (Ἄρτ. κ. ἄ.) Σάμ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) Προστ. ἀπήθω ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 6
ἀπ'θ' Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ἀπόθωσα ὡς ἀορ. τοῦ ρ. ἀποθέτω μετα-
πλασθέντος κατὰ τὸ ἐσῆκωσα, μεθ' οὗ καὶ συνεκφέρεται,
οἶον σῆκωσέ το κὶ ἀπόθωσέ το, ἐντεῦθεν δὲ σηκώνω
κὶ ἀποθώνω. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 12.
Περὶ τοῦ τύπου ἀπηθώνω ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917)
Λεξικογρ. Ἀρχ. 43.

1) Θέτω τι ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει ἢ ὅπωςδήποτε τοποθετῶ,
θέτω τι τὸ ὅποιον βαστάζω ἐνθ' ἄν.: Μπῆκε μέσα καὶ ἀπό-
θωσε ἀπάνω σὲ μὲν πέτρα τὴν ξέστα της (ξέστα = λαγύνα,
ὑδρία) Κέρκ. Ἀπήθωσε τοὶ πέτρες κοντὰ 'ς τὴν βρύσι Ζάκ.
Ἐδῶ ἀπήθωσα τὸ ψωμί, τί γίνηκε; Βυτίν. Δὲν ἔχω τόπο
ν' ἀπηθώσω κ' ἐγὼ τίποτε αὐτόθι. Ἀπήθωσε το καὶ φύγε
Καλάβρυτ. Ὁ ἔμπορος ἀπήθωσε ἀπάνω σὲ μὲν καρέκλα τοῖς
πραμάτειες του Ναύπλ. Τοῦ ἔπαιρνε τὸ χέρι, τοῦ ἄνοιγε τὴν ἀπα-
λάμη, τοῦ τὴν ἀπήθωνε ἀπ' 'ς τὰ σωρισμένα τὰ κουκκιά Κέρκ.
Ἀπήθωσ' τ' αὐτοῦ Στερελλ. (Κλών.) Ἰκειὲς τ'ς πέτρες τ'ς
σήκουναν μὲν τὰ χέρια τ'ς κὶ τ'ς ἀπήθουναν Αἰτωλ. Κὶ τ' ἀπ'-
θών'νι τοῦν κίρι ἀπ'άν' τ' ἀστήθ' (ἐνν. τοῦ νεκροῦ) Αἰτωλ.
Ἀπήθουσε του τοῦ σακκὶ Σάμ. || Ἄσμ.

Παιδάκι μου, τὸν πόνο σου ποῦ νὰ τὸν ἀπηθώσω;
ποῦ κὶ ἂν τὸν ρίξω τρίστρατα, τὸν παίρνουν οἱ διαβάτες,
κὶ ἂν τὸν ἀφήσω 'ς τὰ κλαριά, τὸν παίρνουν τὰ πουλλάκια
(μοιρολ.) Ἦπ.

Κὶ ὄντας θὰ μ' ἀποθώσουνε 'ς τῆς ἐκκλησιᾶς τὴν πόρτα,
νὰ χύσης μαῦρα δάκρυα νὰ μαραθοῦν τὰ χόρτα
Πάργ.

